

undgaas, det er en Ting for sig. Ja, det er en Ting for sig, men det er en afgørende Ting, for det har det ærede Medlem faaet Tilbud om. Nej, Forholdet er det, at man paa nærværende Tidspunkt, under Forhandlingerne i dette høje Ting, ikke har villet en Overenskomst eller ikke har kunnet gaa ind paa en Overenskomst paa Grund af de Kræfter, som dirigerer de Indrømmelser, der kan gøres, og som ikke ledes af Hjerner indenfor denne Bygning. Det er det faktiske Forhold. Jeg har ikke — jeg har heller ikke haft nogen Grund dertil —, udtalt noget som helst Haab overfor de Herrer om, hvad der kunde komme ud af den fortsatte Forhandling. Jeg har derimod sagt, at de Tilbud, som her i Tinget er gjort under Forhandlingerne saavel fra Flertallets som fra min Side, repræsenterer den yderste Imødekommenhed, vi kan vise de Herrer indenfor Socialdemokratiet; og hvis man derfor, saaledes som det ærede 13de tingvalgte Medlem gjorde, udtaler et Haab om bedre Resultat af de fortsatte Forhandlinger, saa maa det være i Forventning fra hans Side om, at man til syvende og sidst i det andet høje Ting vil acceptere eller faa Tilladelse til at acceptere, hvad han ikke har kunnet modtage her. Derfor skal det ærede Medlem ikke tale om, hvorpaa jeg bygger mit Haab, men meget snarere give sig til indenfor sin egen Kreds at undersøge, om der er noget som helst, hvorpaa han kan bygge sit.

Jeg anbefaler vedvarende Flertallets og Udvalgets Ændringsforslag, og jeg er ganske overbevist om, at naar Kontrolbestemmelser af den Karakter, som findes i Lovforslaget, er gennemført og prøvet i Praksis, vil Opfattelsen af disse Kontrolkort i Arbejderkredse blive ganske den samme som den Opfattelse af allerede indførte Kontrolkort, der har vundet frem i de Arbejderkredse, som er henvist til at benytte dem. Thi hvor saadanne Kontrolkort er indført, ved de ærede socialdemokratiske Ordførere jo godt, at Arbejderne ikke paa nogen Maade er utilfredse med dem, og de ved ogsaa meget godt, at de ikke er blevet misbrugt af Arbejdsgivere. Det er derfor, synes jeg, Realiteter af ikke ringe Værdi for de arbejdsløse, som de Herrer her ofrer for at kunne holde Doktrinarismens Fane højt. De maa afgøre, om dette er rimeligt eller urimeligt, med dem, de skal afgøre denne Sag med; det skal de ikke afgøre med mig. Men jeg synes, at kan de Herrer tage Ansvaret for

Situationen, saaledes som den nu foreligger, vilde det Ansvar være meget let at bære, som kunde lægges paa dem, hvis de var gaaet med til den Ordning, som kunde være opnaaet.

Carl F. Madsen: De personlige Bemærkninger, den højtærede Minister fremkom med, skal jeg ganske lade ligge, saa meget mere som Ministeren ikke gjorde Rede for, hvad det var, han hentydede til. Men naar den højtærede Minister siger, at der i det foreliggende Lovforslag ikke staar noget om, at Nødhjælpsarbejder skal udføres til nedsat Betaling, kan det ikke være rigtigt. Der staar nemlig: „Lønvilkaarene og de øvrige Beskæftigelsesvilkaar skal ved Nødhjælpsarbejder fastsættes saaledes, at det paa den ene Side bliver fordelagtigt for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder fremfor at oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelse og paa den anden Side stadig bliver af Interesse for de paagældende at søge Beskæftigelse ved andet Arbejde“. Lovforslaget fastsætter altsaa udtrykkelig, at den Løn, man skal have ved dette Arbejde, vel skal være større end den Understøttelse, man faar, men den maa ikke være saa stor som den Fortjeneste, man har ved andet Arbejde. Det staar der med rene og tydelige Ord, og saa kan det ikke nytte, at man vil fortolke noget andet ind i det. Selv om der ikke i Lovforslaget staar, at Lønnen for dette Arbejde skal være saa og saa mange Øre under den tariffmæssige Betaling, staar der dog med rene og tydelige Ord, at man maa ikke tjene saa meget ved dette Arbejde, som man kan ved andet Arbejde, og da er det, vi siger, at vi maa være sikre paa, at man, hvis man gaar i Gang med et saadant Arbejde, ikke faar mindre Løn end for tilsvarende Arbejde andre Steder. Det har man ikke kunnet give os noget som helst Løfte om. Vi har saa ønsket, skønt vi har haft Betæneligheder derved, at man dog kunde sige saa meget til os som, at hvis det forlanges, at der skal tjenes mindre, bliver det i alt Fald paa den Maade, at man indskrænker Arbejdstiden. Det er noget, som vi kender fra Industrien; naar der kun er lidt Arbejde, siger man undertiden til Arbejderne: I maa dele — eller Arbejderne siger selv til deres Arbejdsgivere: Kan vi dele Arbejdet? for at saa mange som muligt kan blive ved dette Arbejde, til Trods for at det paa denne Maade giver en mindre Fortjeneste. Hvis